

Malega Stanka vožnja na Gorenjsko.

Spisal Janko.

„Stanko, Anica, spat!“ je klicala mlada gospa, mati obeh otrok, „jutri bo treba zgodaj vstati.“

Mlada gospa Rusova je hotela jutri odpotovati s svojima otrokoma na Gorenjsko, kjer je bil njen mož že dlje časa.

„Ali bomo imeli na Gorenjskem visoko hišo, mama?“

„Seveda, Stanko, seveda.“

„In lep vrt bo poleg, kaj ne, in zadaj se bodo širili travniki, kjer bova pasla z Anico backa. Saj pojde bacek tudi z nami?“ je radovedno dalje izpraševal štiriletni Stanko.

„Seveda, seveda, le spat pojdita,“ mu je zatrjevala mamica.

„Na Gorenjskem ne boš name nikdar huda, kaj ne, mamica“ — in nedolžno, proseče so zrle nanjo njegove črne oči.

Ginjena ga je objela mamica, pritisnila k sebi in ga poljubila na jasno, s kodri obrobjeno čelo.

„Če boš priden,“ mu je zašepetala, ga dvignila in nesla v spalno sobo. Za njima je šla dvanajstletna Anica.

Ni še minilo pol ure, že sta spala otroka in sanjala o novih krajih, o veliki hiši, o vrtu in o backu . . .

* * *

Zbudilo se je solnce tam v deveti deželi in poslalo poslanca, svetle žarke, naznanit širnemu svetu, da zasede kmalu svoj tron na nebeški modrini.

Svetlordeči žarki so se zasvetili v daljini . . . Zvezde so zatrepetale . . . obledele. Polagoma je izginila druga za drugo. — —

Tedaj je stopila mlada gospa v otroško sobico in zaklicala s tihim glasom:

„Čas je, vstanita!“

Anica je vstala takoj in se začela hitro opravljati. Tudi mali Stanko se je sklonil na postelji in si pomencal z ročico zaspane oči, a zleknil bi se takoj zopet na mehke blazine, če bi ne pristopila mamica, ga lahko dvignila izpod tople odeje in ga začela oblačiti.

V začetku je gledal Stanko zaspano in ničesar ni mogel povedati. A ko ga je mamica oblekla in umila, je postal zopet zgovoren.

„A kdaj pojdemo? Mamica, kaj, če zamudimo?“

„Nič se ne boj, Stanko, časa je še dovolj. Le najej se še prej, da ne omagaš.“

Sedel je h kavi in obsipal mamico še z raznovrstnimi vprašanji o očetu, ki jih bo že čakal na Gorenjskem, o igračah, ki mu jih ondi gotovo ne bo manjkalo, in o različnih stvareh.

Mamica mu je na vse odgovarjala in ga komaj pripravila, da je izpil zajtrk.

Z jutranjim vlakom se je odpeljala gospa z Anico in Stankom na Gorenjsko. Tudi bacek se je peljal z njimi, le v drugem vozu. —

Stanko je stal pri oknu železniškega voza. Veselja mu je žarelo lice in komaj je čakal, da bi vlak odrinil. —

Gost, teman dim se je valil iz žrela hlapona — — tenak oster žvižg je vzletel v zrak — — zamolkli udarci koles so se začuli — in velikanska vrsta voz se je premaknila.

Gladko je zdrčal vlak po ravnem tiru . . .

Stanko je kar tlesknil z ročicami. —

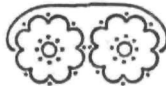
„Joj, kako beži vse pred nami, drevesa, travniki, hiše, cerkve — — glej, mamica, glej!“

Dolgo je zrl skozi okno, se čudil širemu svetu, ki je s tako naglico bežal mimo njega, in glasno govoril z mamico.

A kmalu se je utrudil, ni bil vajeen tako nagle vožnje. Sklonil se je nazaj na materino naročje in sladko zaspal.

Zbudil se je šele, ko so bili že na postaji. Mamica ga je nesla iz voza na kolodvor, kjer jih je že čakal oče.

Takoj je postal Stanko zopet zgovoren in odšel z mamico, očetom, Anico in backom v novi dom, ki je bil nekoliko manjši nego si ga je Stanko predstavljal — a vendar lep!

Premodne glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

XX.

er se je hotel Zabržanom stari zvonik podreti, sklenejo takoj zidati novega. Brž se dogovore ter začnejo spravljati pesek, apno, opeko in kamenje in ko se jim zdi kup dovolj velik, jamejo zidati. Pa kakor se lahko vara vsak človek, tako so se varali tudi Zabržani, zakaj zmanjkalo jim je opeke. Čeprav pa so začeli brž delati in žgati novo, vendar je minilo precej časa, preden so zopet mogli nadaljevati zidanje.

Ko prikoraca prvi zidar na vrh nedozidanega zvonika, zapazi tukaj najlepšo travo, ki je bila po dolgem odmoru zrastle in prevlekla vrh zvonika z lepo zeleno obleko. Zidar, ki bi bil rad takoj začel delo, se prime za glavo in v prvi iznenadenosti začne premišljati, kaj bi se dalo storiti. Vedel je sicer, če se hoče dalje zidati, mora odstraniti travo. A kako brez male zamude? Ker si ne ve pomagati, zleze zopet z zvonika in naznani občinskemu svetu nezgodo. Župan, ki se mu je zdela stvar jako važna, skliče može k